

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Квітень, 2006 року Божого, число 23/4/179

2 - 3 стор.

Новини з життя Церкви і Львівської Архiepархії. Світлої пам'яті слуга Божий Іван Павло II. Минув рік з дня смерті.

4 - 5 стор.

Спекуляція чи фарс? Реакція о. Тараса Крупача на брошуру «Голгота УГКЦ. 1946-2006». В Одесі «править бал» сатана.

6 - 7 стор.

Катехизмові правди. Заповіді Церковні. Поверніться до лона Церкви! стаття о. Богдана Смука

8 стор.

Вітаємо ювілярів! Збережемо для наступних поколінь. Знайомтесь, - «Віра і світло».

Двері покаяння відкриті; постарайся, грішнику, увійти, поки вони не зачинені. Не дає Він, Господь, часу твоєму недбальству; і самі двері, бачачи тебе безтурботним, не будуть очікувати, поки продовжиться твоя недбалість. Чому зненавидів ти життя своє, нещасний? Що вище душі твоєї, людино? Але ти, грішнику, зневажив нею. Не знаєш, улюблений, у яку годину небесний Лікар велить зачинити двері Свого лікування. Приступи, благаю тебе, постарайся зцілитися. Він хоче покаянням твоїм обритувати небесне воїнство. Сонце досягло уже вечірньої години; і для тебе тільки бариться, щоб ти досяг дому Отця.

Чи довго будеш терпіти нечистого ворога свого, безсоромно виконуючи волю його? Він хоче ввергнути тебе в огонь. От про що його старання! От дар його тим, що люблять його! Він завжди воює з усіма людьми, вражаючи їх поганими і нечистими бажаннями, і він, нечистий, тих, що скорилися йому, доводить знову до розпачу, озлобляє серця, висушує сльози, щоб грішник не прийшов у розкаяння. Всіляко тікай від нього, людино. Відчуй ненависть і огиду до того, що йому, злому, приємно. Переслідуй ненавистю лукавого; біжи від підступного; тому що він - чоловіковбивця від початку і до кінця (Ів. 8, 44). Біжи від нього, людино, щоб не убив тебе.

Послухай, улюблений, блаженного гласу, що говорить щодня: «Прийдіть до Мене всі, втомлені й обтяжені, і Я заспокою вас... і знайдете спокій душам вашим» (Мт. 11, 28). Він возвіщає тобі заспокоєння і з дня на день обіцяє життя. Приступи, не бійся. Владика благ, ні в чому не має нестатку, не вимагає рукописання всіх гріхів. Він - притулок від усіх зол; лікує рани і життя дарує у достатку, як благий; охоче всіх приймає; тому що Він - великий Бог і знає всі наші думки, і якщо хто приходиться до Нього для зцілення, бачить серце його.

Коли той, хто приступає, має благочестиве життя, тоді Сам благий Бог, по Своїй доброті, стається шукаючим його, і колись перше, ніж Людина звернеться до Бога, Він говорить: «Я тут», - перше, ніж наблизиться до Нього, відкриває скарб перед шукаючим; перше, ніж проллє сльози чи попросить, примиряється з ним; перше, ніж помолиться, удостоює милості. Тому що цього вимагає і хоче любов Божя. І не дорікає нечестивцеві, що знову приходиться. Не дошукується, скільки стекло часу, а тільки на смиренність, сльози і зітхання припадаючого до Нього дивиться Владика; тому що Він, як Бог і Творець наш, прощає всі гріхи, усі помилки в думках і справах, і говорить, щоб принесли йому одяг перший і ще - перстен на праву руку, і всім Ангелам велить радуватися воскресінню душі грішника.

Блаженні всі ми, люди, бо у нас Владика лагідний, не злопам'ятний, благий, щедрий, милосердний, довготерпеливий, всякий раз прощає наші нечестя, якщо самі того бажаємо. Тому що от Він кличе, довго терпить, подає нам всі Свої блага в цьому і в майбутньому житті - якщо хочемо цього. Отже, приступи, будемо молитися, поки є на це час. Поки ми в цьому житті, завжди можемо умилостивити Бога. Не важко здобути нам прощення, вчасно входячи у двері його милосердя. Проллємо сльози, поки ще час прийняття сліз, щоб, відійшовши у майбутній вік, не плакати даремно; тому що там не допоможуть сльози.

Скільки самі бажаємо, стільки і прощає благий Бог. Тому що тут вислухує він нас, якщо волаємо до Нього; тут прощає, якщо просимо; тут нищить беззаконня наші. Тут - розрада, там - допит; тут - терпіння, там - строгість; тут - полегкість, там - справедливість; тут - воля, там - суд; тут - безпека, там - тіснота; тут - насолода, там - мучення; тут - користоловство, там - покарання; тут - сміх, там - плач; тут - холодність, там - страта; тут - зневага, там - вічний вогонь; тут - гордовитість, там - приниження; тут - розкрадання, - там скрежіт зубів; тут все покрито золотом, там - п'їтьма і морок; тут - недбальство, там - нікому провини не прощаються.

Знаючи це, улюблені браття, чому не стараємося про своє спасіння? Так хай не буде розум наш, браття, прибитий тут до землі! Нехай не буде в нас пристрасної любові до земного, щоб не став гірким плач наш там! Чому не бажаємо зцілитися, поки є ще час? Заради сліз, пролитої у цей короткий час, і заради покаяння Бог прощає всі гріхопадіння. Поплач небагато тут, щоб не плакати там вічно, у темряві кромішній. Будь щирим і визнай все тут, щоб там тобі не бути вкинутим у невгасимий вогонь.

Проходить цей вік і все, що в ньому. І всім буде потрібно дати звіт, як у знаючих добро і творячих зло. Зневажаючи тут любов'ю Божою і Царством Божим, ми віддали перевагу землі і всьому, що на ній. Срібло і золото не спасе нас від страшного вогню, одежі і розкіш послужать там до нашого осуду. Брат не спасе брата свого (Пс. 48, 8), - а також і батько дитину свою, але всякий стане у своєму чині - у житті чи у вогні.

Багато хто святих, праведних і преподібних, зреклися цього світу і справ його по добрій волі, і по благому сподіванню на заповіді Божі переконалися, що насолодяться Божими благами в раю насолоди; тому що щодня радіють у Бозі, просвіщаються в Христі, безперестанно радуєтесь у Святому Дусі. Радіє за них Свята Трійця, веселяться Ангели й Архангели, веселиться рай насолоди. Вони справді гідні похвали, слави, завжди блаженні. Ангели і люди догоджають їм, тому що любов Божу вибрали вони перед світом. І святий, праведний Бог дарував їм Царство Своє, і ще дав їм велику славу разом зі святими Ангелами завжди в радості дивитися на Нього.

Багато хто з людей возлюбив землю, і все що на ній є тлінного. Розум їх завжди прибитий до тлінного, і, уподібнюючись безсловесним, насолоджують тіла свої наїдками, начебто суєтне життя - це безсмертне. Що робиш ти, людино, проводячи життя, подібне до безсловесних? Бог створив тебе розумним, розважливим: не уподібнюйся сам через нерозсудливість свою нерозумним скотам...

Єфрем СИРИН

ПРИСТУПИ, НЕ БІЙСЯ!

Фото: Вячеслава ЧИЖЕВСЬКОГО "Мета"

Світлої пам'яті слуга Божий Іван Павло II

2 квітня минула річниця з дня смерті

Коли залишає світ така людина, як Папа Іван Павло II, починаєш краще усвідомлювати, що саме його присутність означала у твоєму власному житті. Ось кажуть — перед смертю в людини перед очима проходить усе її життя. Коли помирає близька тобі людина, ти також згадуєш себе поруч із нею — з першої до останньої хвилини. Але для того, щоб таке відчуття виникло під час прощання з незнайомою людиною, потрібно, щоб ця людина стала частиною тебе самого — тобто перестала бути чужою. Коли таке відбувається з мільйонами людей — це є справді найкращим свідченням величчя. Пригадую, востаннє таке відчуття пережив багато років тому, коли разом із членами української делегації приходив до московського Будинку молоді прощатися з академіком Андрієм Сахаровим... Усе ж таки це, напевно, було інакше — з Андрієм Дмитровичем я був знайомий, кілька разів спілкувався. І до того ж був ще дуже молодим та емоційним. Нині, у час зрілості, я відчув, як стискається горло при повідомленні про смерть людини, яку тільки кілька разів бачив на відстані. Я вирішив розібратися у своїх почуттях. Завжди усвідомлював, наскільки Папа-політик відрізняється від Папи-теолога, наскільки складна й суперечлива ця особистість, міг спокійно аналізувати його діяльність — зрештою, я не належав до його пастви. І водночас — і це я також знав — я завжди любив його. Міг би сказати — поважав за все, ним зроблене. Але ні, це було інше почуття. І відповідь на нього — саме у спогадах.

Ось я, ще школярем, купую в кіоску на площі Перемоги майже свіжий номер «Трибуни люду» з портретом і біографією Папи на першій сторінці. Очікується перша подорож нового понтифіка на батьківщину. І хоча мені важко усвідомити, до яких наслідків призведе цей візит, сам факт великого портрета Папи-поляка на першій шпальті головної комуністичної газети ПНР примушує замислитися — щось у нашому світі починає змінюватися... А ось уже змінилося — майже відразу після закінчення університету купую на краківському ринку велику сріблясту кульку з портретом Папи. Краків знову готується до побачення із первосвященником. А кулька ще довго літатиме під стелею моєї московської квартири, нагадуючи про краківську подорож... А ось я у Ватикані, за кілька тижнів до запису своєї телепрограми, присвяченої Папі, спостерігаю за тим, як він служить на площі перед собором святого Петра... А це вже Вадовіце. Я приїхав сюди на годинку, відвідати рідну домівку Кароля Войтили і скуштувати його улюблених «кремувок» у кав'ярні поруч із музеєм. Коли я вже збираюся залишити затишне кафе, починається дощ — та який! Великі сріблясті кульки, схожі на ялинкові прикраси, швидко тануть на бруківці рідного міста Папи. Я вирішую перечекати — добра нагода, щоб пригадати саме тут усе життя польського Папи, від Вадовіце і Кракова до Риму... Тепер у мене складається майже цілісна картина, але в ній не вистачає одного фрагмента — України. Адже були й ці особливі дні, коли я вперше в житті побачив, наскільки Україна може не на словах, не в деклараціях, не в бажаннях, а в самому своєму світосприйнятті відрізнятись від країни, в якій я пишу нині цей щоденник і в якій Папі так і не вдалося побувати...

Я пригадував усі ці, пов'язані з Папою, епізоди власного життя не тільки тому, що мені не довелося довго відшукувати їх у шухлядах пам'яті. А чому? А тому, що в моменти, які я пригадав, я був щасливим. Я був щасливим, коли біг додому з «Трибуною люду» в шкільному портфелі, коли купував собі кульку, коли побачив Папу на ватиканському майдані і коли спостерігав за градом за столиком кав'ярні у Вадовіце. Я був щасливий, коли Папа приїхав в Україну. І це щастя не було наслідком поваги — воно народжувалося саме Любов'ю.

Людина завжди відчуває, коли її люблять, — інші люди, міста, країни... Особливо сильно відчувається любов чужих, далеких — бо її не очікуєш.

(Продовження на 3 сторінці.)

ПОМИНАЄМО НАШИХ ГЕРОЇВ

В часі ганебного псевдособору, який був скликаний за ініціативою спецслужб КГБ і ліквідував УГКЦ, багато священників відмовилися приєднатися до «ініціативної групи», перейти на православ'я, через що зазнали переслідувань, арештів і важких каторжних робіт у Сибіру. Одним із регіонів, який у цей час дав відсіч атеїстичному режимові була Золочівщина. Дев'ять священників Золочівського деканату під проводом о. декана Володимира Лиска у серпні 1945 року написали до уповноваженого у справах релігій РПЦ т. Хотченка заяву, що не підпишуть православ'я і не приєднаються до ініціативної групи, бо вони давали клятву вірності своїй Церкві. На доказ цієї вірності вони віддали в жертву свої життя. Світлої пам'яті папа

Іван Павло II в часі перебування у Львові проголосив о. В. Лиска Блаженним.

Щоб вшанувати пам'ять тих славних страдників і мучеників Золочівщини з благословення та ініціативи Золочівського протопресвітера о. Михайла Сукмановського і підтримки бр. Володимира Левандівського, о. Ореста Вільчинського та інших священників було організовано Вечір пам'яті присвячений мученикам за єдність Христової Церкви. Цей захід відбувся у Народному домі «Просвіта» м. Золочева.

Вечір згуртував багатьох священників та мирян, котрі прийшли до Народного дому. Доповіди про тернистий шлях священників Золочівщини, які не зрадили своєї Церкви, виголосили: о. Орест Вільчинський, о. Михайло

Сукмановський та бр. Володимир Левандівський. Справжньою прикрасою вечора були музичні твори у виконанні хорів: с. Вороняки, під орудою п. Зіновія Дмитрака та дитячого хору м. Золочева.

На завершення цього заходу до присутніх зі словом звернувся п. Борис Золотник, голова Золочівської районної ради, який подякував організаторам Вечора пам'яті за вшанування пам'яті мучеників та за гарно сплановану і проведену роботу.

ВІЙСЬКО ПОТРЕБУЄ МОЛИТВИ

З нагоди 14 річниці Внутрішніх Військ МВС України у Золочівському домі «Просвіта» відбулися урочистості, до участі в котрих було запрошено і духовних осіб. Українську Греко-Католицьку

Церкву представляв о. Михайло Сукмановський, протопресвітер Золочівський.

Звертаючись до військово-службовців, о. Михайло зокрема сказав: «Покликання кожної людини є служити Богові і своєму ближньому. Ісус Христос говорить, що немає більшої любові, як хто життя покладе за свого ближнього. Тими, хто охороняє наше життя і нашу державу від ворогів і неспокою, є наше військо. Як свідчить історія, наша Церква ніколи не стояла осторонь, завжди при війську були священники, які несли до сердець вояків та військовослужбовців віру в Господа Бога і ті ласки і щедроті, які Господь хоче дати кожній людині». На завершення промови отець протопресвітер подякував військовослужбовцям за співпрацю.

Відтак від імені Високопреосвященного Владика Ігоря (Возняка), Архієпископа Львівського, було вручено подяки за значний внесок у відновлення та розвиток військового капеланства серед військовослужбовців. Подяку отримали полковник Олег Рачок, командир частини 3307 і підполковник Іван Мельник, заступник командира із виховної роботи, а вручив їх представник Курії Львівської Архієпархії бр. Володимир Левандівський.

Від місцевої влади виступили міський голова Ілля Тимків, голова Золочівської міської ради Тетяна Салабай та інші.

Завершився цей захід концертом військового оркестру та ансамблю під проводом п. Зеновія Дмитрака.

брат Володимир
ЛЕВАНДІВСЬКИЙ

ШКОЛЯРАМ – ПРО БОГА

Із 27 по 29 березня у реколекційному центрі Львівської Архієпархії, що у Брюховичах, відбулися великопосні реколекції для десятикласників із п'яти катехитичних шкіл. Кожного дня було три конференції. Провадив реколекції о. Андрій Олійник, ЧНІ. Тематика реколекцій була великопосна. Отець Андрій зосередився на таких темах: піст, сповідь, молитва, розважання про блудного сина та інші.

«Молодь багато скористала із

цих духовних вправ, – розповідає с. Михайлина Горнакевич, СНДМ, директор Катехитичного Центру Львівської Архієпархії, відповідальна за організацію і проведення реколекцій. – Наскільки мені відомо молодь дуже хоче потрапити на ці реколекції, а свідченням цьому є те, що у катехитичних школах Архієпархії створюються черги із бажаючих взяти участь у духовних вправах. Особливо хочуть поїхати ті молоді люди, які вже

знають, що це таке. Але насамперед ми хочемо надати можливість побувати тим, хто ще не був на таких реколекціях».

Останнього дня присутні мали можливість переглянути фільм, а відтак відбулася дискусія.

«Хочу відзначити, що зміна у тих людях, які від'їжджають із духовних вправ, є очевидною», – резюмувала на завершення с. Михайлина.

о. Олег ПАНЧИНЯК

ДОБРА НАУКА ДЛЯ ДУШІ

З благословення Високопреосвященного Владика Ігоря (Возняка), Архієпископа Львівського, у реколекційно-відпочинковому центрі Курії Львівської Архієпархії, що у Брюховичах, відбулися реколекції для працівників Курії Львівської Архієпархії. Реколекції проводив прот. Орест Фредина, протосинкел Львівської Архієпархії УГКЦ.

Після прибуття всіх учасників реколекцій відбувся молебень до Христа Спасителя. Опісля, протягом суботи та неділі, о. Орест провів п'ять реколекційних наук, які були наповнені повчальними історіями, взятими з нашого щоденного життя.

Щодня для учасників реколекцій служилася Свята Літургія, Вечірня, Утренья тощо. Усі бажаючі мали змогу відбутися до доброї сповіді. На закінчення реколекцій отець-реколектант зазначив, що всі ми є Божими дітьми і призначені для того, щоби жити у святості. А Господь Бог бажає, щоби ми точно знали ціль нашого життя, знали, що метою нашого життя є Небесне Царство, куди всі ми маємо прямувати. Також о. Орест побажав всім учасникам реколекцій та їх родинам, щоби всі були близько Бога, і незважаючи на те, що ми часом через гріх віддаляємося від Божої ласки, Господь все одно чекає на нас і завжди є поряд з

нами. Реколекції, завершилися подячним молебнем до Богородиці, для кожного з учасників вони стали підтримкою і запорукою сили у боротьбі із гріхом у нашому щоденному житті.

п. Тарас ГАВРИШКО

СЛОВО ВЛАДИКИ ПРО ПІСТ

У неділю, 26 березня, в ефір вийшов черговий випуск недільної релігійної передачі на радіо «Львівська Хвиля» - «Духовна мандрівка». Ведучі цієї програми Павло Дроздяк та Тарас Семенюк - семінаристи IV курсу Львівської Духовної Семінарії. У часі Великого Посту хлопці проводять зустрічі із людьми, які якнайкраще можуть пояснити важливість цього часу у духовному житті християнина. Цієї неділі до студії завітав достойний гість - Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський.

Достойний гість радо погодився відповісти на запитання

слухачів, які були надіслані на адресу передачі. Тема програми - час Чотиридесятниці через призму літургійно-обрядової практики.

Високопреосвященний Владика Ігор, як істинно добрий пастир, в прямому ефірі голосив слова Божої істини. Він розповів про правдиве значення, яке базується на зреченні власного «я» заради Господа і Євангелії. «Великий піст означає не тільки відречення у їжі чи певних земських благ, а це також нагода переглянути своє духовне життя: як я борюся з гріхом і чи докладаю я зусиль для того, щоб викоринити гріхи з серця» -

ці слова Високопреосвященного Владика в повноті розкривають усю тему радіопередачі.

(Медіа центр ЛДС)

ВШАНУВАЛИ АВТОРА ГИМНУ УКРАЇНИ

З нагоди 191-ї річниці від Дня народження автора музики Гімну України отця-композитора Михайла Вербицького та першої річниці відкриття його пантеону відбувся паломницький похід до каплиці-пантеону у селі Млинах

у Польщі. Для участі в урочистостях з України відбула делегація у складі близько 200 паломників, до котрої серед інших належали: священники, очолювані протопресвітером Яворівським о. В. Гавриленком, голова Львівської ОДА Петро Олійник, в. о. міського голови Львова Зеновій Сірик, голова Яворівської райдержадміністрації Ростислав Новоженець, голова Яворівської райради Іван Карпа, голова товариства «Надсяння» Володимир Середа та хорова капела «Дударик» зі Львова. Розпочався цей захід панахидою, яку, під спів вихованців Львівської духовної семінарії, відслужили о. Богдан Степан, місцевий парох, о. Богдан Прах, ректор Львівської духовної семінарії та о. Володимир Гавриленко. Відтак до присутніх звернувся о. Богдан

Степан, який розповів, що життя о. Михайла Вербицького було нелегким, і коли у нього були радісні хвилини - він писав прекрасну веселу музику, яка захоплювала душу, а коли були неприємні моменти у житті композитора, то він писав сумну.

«Цікаво відзначити, - розповідає о. Володимир, - що українці зі сходу України привезли два куці калини, які навесні будуть посаджені на могилі композитора, як знак єдності Східної та Західної України». Крім того відбулася дискусія між представниками українського та польського народів.

На завершення свята були виконані гімни України та Польщі у виконанні хору ім. Михайла Вербицького.

Власна інформація

ВЛАДИКА СПОДІВАЄТЬСЯ НА СПІВПРАЦЮ

На закінчення виборчої кампанії в Україні Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, повідомив, що до нього не надходило жодних повідомлень щодо участі священників Архієпархії у виборчих перегонах. «Це свідчить про певний духовний рівень священників, а найважливіше - про їхній послух церковній владі, - розповідає Владика. - Деякі священники просили у мене дозволу, щоб взяти участь у виборах, але я заборонив, тому

що було однозначне рішення Синоду».

Про сподівання від нової влади Владика сказав: «Очікую насамперед мудрої співпраці. Також надіюся, що влада сприятиме добрим починанням Церкви. Наприклад, буде легше отримати землю під будівництво церкви. Чи ось яскравий приклад: при парафії Володимира та Ольги планували спорудити спортивний майданчик, а влада до цього не прислухалася.

Крім того, щиро бажаю, щоб

розв'язалася справа Лицею ім. Климентія Шептицького, яким опікуються отці-сезезіяни. Сподіваюся, що нова влада посприє, щоб цей заклад був переданий їм у власність, щоб ці люди почувалися впевнено і розвивали свої ідеї. Цей заклад дає високий освітній рівень, а насамперед - людське та християнське виховання. Кожна особа, вихована у добрій школі, приносить користь всьому суспільству».

о. Олег ПАНЧИНЯК

НОВЕ ЖИТТЯ ВРЯТОВАНИХ СКАРБІВ

У Хрестопоклінну неділю в Національному музеї відбулося відкриття виставки «Страсті Христові». Це збірка творів сакрального мистецтва XVII-XX століття із колекції «Студіон» монахів студійського уставу.

Розпочався цей захід виступом п. Івана Гречка, голови клубу греко-католицької інтелігенції. У своєму виступі п. Іван відзначив «завзяття та наполегливість, а одночасно безкорисливість ієромонаха Севастьяна у тому, що такі унікальні твори повертаються із забуття».

Крім того слово мали п. Марія Гелетович, п. Роман Василик, завідувач кафедри сакрального мистецтва Львівської академії мистецтв, п. Андрій Салюк, президент фонду збереження історичної спадщини Львова та

п. Василь Откович, кандидат мистецтвознавства, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка.

Після цих виступів слово мав куратор виставки ієромонах Севастьян Дмитрух, голова Комісії сакрального мистецтва Львівської Архієпархії. Він розповів про історію деяких ікон, та як вони потрапили на виставку. З боєм отець повідомив про те, як зберігалися ці твори мистецтва: «На одній із ікон стояв цемент, іншу я знайшов у кропиві біля дзвіниці... Кожна із цих ікон має подібну історію». На завершення о. Севастьян подякував усім тим, хто своєю працею спричинився до «воскресіння» цих ікон, а також і тим, хто надавав матеріальну підтримку.

Слід також відзначити, що на початку та вкінці урочистої частини присутні мали нагоду послухати духовні твори у виконанні хору львівського храму Святого архистратига Михаїла «Благовіст». Відтак усі присутні мали змогу оглядати виставку та насолоджуватися цими унікальними творами сакрального мистецтва.

о. Олег ПАНЧИНЯК

(Продовження, початок на 2 сторінці.)

Каролу Войтилу вдалося неможливе. Він відбувся як особистість, як релігійний лідер, як політик, як символ нашого часу - і водночас він зберіг у собі вміння любити інших. Він не просто був віруючим - він любив Бога так, що Бог, навіть якби його раптом і не було, мав би виникнути у відповідь на це почуття простого вадовицького хлопця, який став римським первосвященником. Він так охоче ділився цією любов'ю з людьми, що вони усвідомлювали - він любить їх просто так, за те, що вони є. І бажає, щоб вони були кращими. Отже, я зрозумів. У своєму 26-річному заочному спілкуванні з Іваном Павлом II я «світлив» віддзеркаленим світлом, просто відгукуючись на силу його сонячної залюбленості в Бога і в людей. Тепер мені, як і всім нам, бракуватиме атмосфери, яка створювалася присутністю цієї дивовижної людини. Єдине, що ми можемо зробити для вшанування його пам'яті, - це не стати холодними, не втрачати цієї атмосфери, як втрачають її планети, позбавлені життєдайного світла згаслої зірки. Потрібно просто продовжувати любити.

Віталій ПОРТНИКОВ
«Дзеркало тижня»

ЗІ СЛОВА ПРО УКРАЇНУ
БЛ. П. ІВАНА ПАВЛА II

Дякую вам, дорогі Брати й Сестри, що належите до цієї християнської спільноти, «вірної аж до смерті» (Ді 2,10). Віддавна хотів висловити моє захоплення та належно оцінити ваше геройське свідчення, яке ви дали минулого століття впродовж довгої зими переслідувань...

Нехай Господь дасть мир тобі, український народе, бо ти з наполегливою та одностайною відданістю нарешті привернув собі свободу й розпочав віднаходити своє істинне коріння та докладаєш великих зусиль, аби стати на шлях реформ і дати всім можливість жити та сповідувати власну віру, власну культуру та власні переконання в рамках свободи та справедливості.

Хоча болять ще незагоєні жахливі рани, отримані впродовж нескінченних років пригноблення, диктатури й тоталітаризму, під час яких заперечували та зневажали людські права, ти, український народе, з довір'ям дивишся у майбутнє. Це час сприйнятливий! Це час надії та відваги!

Висловлюю моє побажання, щоб Україна як повноправний член увійшла до Європи, яка охопить увесь континент від Атлантичного океану до Уральських гір. Як я вже казав наприкінці того 1989 року, який відіграв визначну роль у недавній історії континенту, неможлива «Європа миру та поширення цивілізації без цього взаємобміну та без співучасті відмінних цінностей, які взаємно доповнюються», які є характерними для народів Сходу та Заходу (Повчання Івана Павла II, XII/2, 1989, ст.1591)...

Єдність і злагода! Ось таємниця миру й умова справжнього та стабільного соціального прогресу. Завдяки цій взаємодії намірів і дій Україна, батьківщина віри та діалогу, зможе побачити визнаною своєю гідність у колі інших Народів.

Мені приходять на думку слова вашого великого поета Тараса Шевченка: «В своїй хаті своя правда, і сила, і воля». Українці, в родючу землю ваших традицій заглиблюється коріння вашого майбутнього! Разом зможете його будувати; разом зможете вийти назустріч викликам сучасності, натхненні тими спільними ідеалами, які становлять незгладну спадщину вашої минулої недавньої історії. Спільним є посланництво; нехай же спільними будуть і зусилля всього українського Народу!

Ще раз звертаюся до тебе, Українська Земле, з побажанням добробуту та миру. Ти залишаєш у моєму серці незабутні спогади! До побачення, народе-друже, пригортаю тебе обіймами доброзичливості та любові! Дякую за щирий прийом і гостинність, про які ніколи не зможу забути.

(27 червня 2001 року, Львів)

Очевидно, читачам нашої газети потрапляли на очі листи підписувані трьома священниками, котрі на сьогоднішній день проживають у Підгорецькому монастирі. Ці листи мають за мету переконати нас із Вами, що в нашій Церкві є суцільні неполадки, що єрархія Церкви повинна дослухатися до думки цих трьох священників, що, мовляв, і Папа повинен їх слухати в питаннях літургії та адміністрування тощо. Останньою публікацією їх пера появилася невеличка брошура під заголовком «Голгота УГКЦ. 1946-2006». Як реакцію на названу брошуру, сьогодні подаємо відкритого листа, що його адресує авторам о. Тарас КРУПАЧ.

Якщо подивимося на етимологію цих понять, то побачимо, що спекуляція походить від латинського слова «speculatio», що означає вистежування, видивляння, заснований на чому не будь розрахунок, задум, спрямований на використання чого-небудь у корисливих цілях, а фарс – від французького «fars» – комедія чи водевіль грубуватого змісту, блазнівська витівка, грубий жарт; щось лицемірне, цинічне і брехливе. Власне, таке відчуття залишає в душі християнина брошура підгорецьких «новомучеників і ісповідників» під назвою «Голгота УГКЦ. 1946-2006».

Сумні і трагічні події псевдособору 1946 року для преподобних отців – це лише тло, фон і привід реалізувати головну думку своєї брошури. Про це вони відкрито говорять на початку і в кінці: «Головна думка цілої брошури така: ми, віруючі УГКЦ, маємо право на своє існування і свою ідентичність. Конкретним кроком правдивого покаяння є те, щоб перестати називати нас, вірних УГКЦ, в Літургії православними. Ця формуляція не є невинною; за нею сконцентрований дух зради, який був і за псевдособором 8.03.1946 р.».

Маніпуляція свідомістю полягає в тому, щоб сформувати думку в потрібному напрямку. Для цього впроваджуються слова, які суперечать очевидності і здоровому глузду. Якщо людина сприйняла твердження, навіть абсолютно абсурдне, його вже майже неможливо витиснути логікою і аргументами, бо має властивість «застрягати» в мозку. Цей прихований вплив спирається на «неявне знання», яким володіє адресат, на здатність створювати у свідомості образи, які впливають на почуття, думки й поведінку. Зосередивши увагу на важливому об'єкті, людина відсіює, усуває другорядну інформацію. Навіть під час читання тексту людина завжди виділяє в ньому кілька центрів інтересу, на яких і зосереджує увагу, а порожнечі заповнює «пакувальним матеріалом», який «пробігає» перед очима, щоб запам'ятала якусь думку, метафору, формулу. Відбувається звуження свідомості – майже уся увага зосереджується на даних «проблемах» як основі повноти. Немає сумніву, що кінець світу неминучий, але чи він буде тоді, коли його чекаємо, і чи таким, як ми його собі уявляємо? І «коли захитаються основи землі, то звідки прийде потіха Ізраїля?» Ця брошура намагається нас переконати – з Підгір'я, і більше нізвідки.

Молитва та покаяння у всіх часах людської історії, в тому числі й біблійної, були засобами відвернення Божого гніву – «чинить покаяння і любіться». Так, це правда. «Українці мають статися Христовими апостолами для російського народу...», – але хіба все те, що робила і робить тепер наша Українська Греко-Католицька Церква, не є спрямоване до осягнення також і цієї цілі, про яку просила молитися Пресвята Богородиця? Щоб бути апостолом з'єдинення, необхідним є особисте навернення, бо «інакше тебе Бог не може використати для праці за спасіння душ та світу!». Це також незаперечний факт, але хто має навернутися – інші, а Ви, мабуть, вже не потребуєте навернення і покаяння? (Пор.: 1 Ів. 1, 8-10).

Думаю, що Святіший Отець пам'ятає і знає про цю сумну подію, 60-у річницю якої ми обходимо із смутком та молитвою за розстріляних, знищених і засуджених наших єпископів та священників, монахів і монахинь та всіх наших братів і сестер, – хоч би й тому, що ми про неї згадуємо, і не треба йому про це нагадувати. Звичайно, що ціль цього нагадування є зовсім інша.

Якщо тоді жоден з наших єпископів не побоявся мук і смерті за Христа, віру та Церкву, то чому сьогоднішні їхні наслідники на пастирських престолах УГКЦ мали б бути зрадниками? Чи, може, тепер будемо шукати «зрадників з церковних кругів», щоб збільшити дух покаяння і любові?

Немає сумніву, що всі ці терпіння були перенесені за Христову віру і за «вірність видимому наміснику св. Петра» і були результатом «внутрішньої зради та псевдособору», але цікаво, кому із сучасників, які не мають до цього псевдособору жодного відношення, ви хочете приписати цю подію, проводячи аналогію до сучасності?

Намагаючись помістити Рим і відношення до Риму в «прокрустове ложе» своєї «праведності», Ви відсікаєте все, що перевищує це ложе, і натягуєте те, що замале, щоб із таким же успіхом відсікти все те, що відрізняється від вашої праведності.

Рим сказав – і справа завершена, але коли теперішній Папа Римський Венедикт XVI вирішить справу не у Вашу користь, то і Він, мабуть, буде причислений до зрадників та розпинателів УГКЦ, – як і її єрархія та духовенство, яке сприяє тому, що «паралізуючим духом світу та західним лібералізмом, затуманенням нашої ідентичності і

блокуванням живої місії цілеспрямовано створюється духовна криза».

Якщо згадано Вами москвофільство, то слід згадати, що і на Соборі УГКЦ в 1943 році була піднята ця проблема – в декреті «Про єдність», де політичне москвофільство названо національною виразкою і таємницею, коли «взаємно лаялися, закидали собі взаємно зраду, а нікому й на гадку не прийшло спитати, які причини заставляють противників так думати, як думають... Чому кожне непорозуміння між українцями, яке, як здається, можна б легко усунути, переходить так часто в хронічний стан антагонізму, спорів, яким нема кінця?! А з обох сторін може бути найліпша воля і патріотизм...», якому завжди бракує самокритики. «Ми міримо патріотизм, не розумом, а серцем. Його температура заступає в наших очах усі інші прикмети. Це все спрочинює, що над своїм патріотизмом галичани мало застановляються і не мають нагоди відноситися до нього критично... Люди, для яких через кілька поколінь всі справи Батьківщини оберталися довкола заґумінки, привикли до якоїсь тісноти, яка не дає їм правильно судити про дуже широкі виднокруги... Пристрасті є причиною багатьох гріхів, тому й природно являються вони причиною всякої сварні і роз'єднання».

Можливо, сердечні пристрасті і цей «заґумінок» та брак самокритики заважають і Вам молитися та служити Богові

Спекуляція

на тому місці, де Він Вас покликав і кличе, коли Ви приймали обіт послуху...

Ви говорите про «фальшиву візію об'єднання з православними в єдиному Київському Патріархаті», – але коли об'єднання не станеться і ми не будемо за це молитися та коли не піднімемося на київських кручах Київська Церква у сопричасті з Римом (це сопричастя є основою майбутнього об'єднання, нічого не гублячи із своєї ідентичності), то яким чином українці зможуть стати апостолами для російського народу, як про це говорила Богородиця?

Саме в душі «біблійного заклику навернення і покаяння» і «за цю вірність (Петрові наших часів – сл. ав.) разом з іншими ми готові жертвувати і своє життя». Це саме готові зробити і монахи-редемптористи, тодішні і теперішні, котрі «називали залишок катакомбної Церкви і її вірних ще в часи підпілля православними». І не тільки вони це робили, але і студити та жонате духовенство, що за свого пастиря мало патріарха Йосифа Сліпого, єпископа Величковського та митрополита Стернюка.

Бл. п. Святіший Отець Іван Павло II часто повторював слова св. Ігнатія Антіохійського: «Ми – православні по вірі, а по любові – католики». І чи справді є це болююча ганьбою для багатьох, «щоб нас усіх греко-католиків називати православними?»

«Поставмо собі сьогодні питання: що сталося б, якби тоді дехто з єпископів, наприклад, Верховний Архієпископ,

вороги очернювали б нас, що ми самі признаємо, що ми неправдиво славимо Бога» (див. Архів Згромадження сестер милосердя св. Вікентія. Спр. № 3, рукопис, оригін. Док. № 5. 1953 р., серпня 19, Маклаково, м-ко, Красноярський Край. – Пастирське послання митрополита Йосифа Сліпого до духовенства і вірних «Наша Церква». «І пізнаєте Правду...», 1953-1963 рр. «Документи, матеріали, світліни. Стор. 50-57»).

Слово «православний» має у церковному житті довгу історію, а богословський термін «orthodoxos» був вжитий Церквою ще на Нікейському соборі, щоб відрізнити правдивих християн від еретиків, і ще раз урочисто потверджений на Халкедонському соборі.

Ви пишете: «Якби теперішня єрархія скликала Синод, який заборонить називати наших вірних в Літургії православними!» «Це не дрібниця, але поважна річ», бо ця єрархія, і ми разом з нею, мали б дуже багато роботи до вимазування і затирання в наших богослужбових книгах текстів, що мають хоч будь-який натяк на це «погане» слово, яке ми не раз чуємо в Літургії Василя Великого, Івана Золотоустого та інших богослужбених. Наприклад, насамперед вони і ми мали б затерти це слово на Літургії у вселенському поминанні усопших: «За душі всіх від віка у праводі... і повсюду православних християн», а потім – у сугубій ектенії: «...і за всіх православних християн»; те саме треба було б зробити на Великому вході із тим самим «поганим» словом, бо воно і там є вписане: «...і всіх вас, православних християн...». А найголовніше, що треба би було заборонити вживати це слово на Євхаристійному каноні, щоб і священників у їх «тихих» молитвах це слово не ризило і вони не були розірвані духом і серцем, коли промовляють вголос одне, а моляться зовсім інше: «.../всяке єпископство православних, що право правлять слово Твоє істини...».

Також треба добре попрацювати над Молитвословом ОО. Василіан, бо як вони сміють самі промовляти і інших до цього змушувати: «Христе, укріпи православ'ям Церкву твою». А на литійних молитвах моляться і всі інші, хто користується цим молитвословом змушені разом з ними молитися: «за упокоєння, полегшення, блаженну пам'ять і відпущення гріхів усім православним отцям і братам нашим» (с. 32).

Цікаво що робите ви, преподобні отці, коли на Малому Повечір'ї. закликає молитися ігумен чи священник: «За всіх православних християн...», а вся братія відповідає: «Бог нехай спасе і помилує». (с. 62). Чи опускаєте це слово, замінюєте іншим, чи може не молитесь?

І на молебні до Пресвятої Богородиці так і кортить вимазати: «Радуйся, славо православних всесечна», – а натомість дописати: «правовірних, правовірних».

Також добре було б змусити цей Синод прийняти рішення щодо перехрищення всіх греко-католиків, бо всі вони були і є «неправильно» хрищені і миропомазані, оскільки в мирній ектенії Чину Миропомазання священник закликає всіх молитися, «щоб він (вона) був твердим, і кріпким, і непохитним у православній вірі, любові і надії...», а в молитві Миропомазання священник молиться, щоб той, кого він охрестив і миропомазав, був утверджений у православній вірі.

Треба піддати також сумніву і католицькість кардинала Мирослава Любачівського, бо в молитовнику «Прийдіте, поклонімося», що видрукуваний за його благословенням і з нагоди його повернення до свого престолу у Львові, крім усього вище сказаного, у тропарі св. Володимиру написано, що Володимир прийняв православну віру, а в тропарі вчителям слов'янським Кирилу і Методію є слова, щоб Господь «усі народи слов'янські утвердив у право-

«Православний – це той християнин, що право, належно славить Бога, а такими є тільки усі християни Католицької Церкви, і хто поза нею присвоює собі цю назву і твердить, що він – православний, поступає несправедливо і неправу. Бо одиноко правдивою Христовою вірою є католицька, а кожна інша поза нею є або неповна, як Східня нез'єдинена Церква, або зовсім ложна, як, наприклад, згромадження всіх еретиків... Ми не можемо зрікатися слова «православний», бо це не має зміслу. Якщо би відказувалися від слова «православний», то наші

чи фарс?

слав'ю». Отже, треба добре закотити рукави і запастися чорнилом, щобі всюди повимазувати це «погане» слово.

Цей міфічний Синод мав би також поставити під сумнів католицькість та вірність Римському престолу і митрополита Андрія Шептицького, що посмів написати до української православної інтелігенції: «Ми, названі греко-католиками, вважаємо себе самих і в обрядових молитвах називаємо себе православними. Маємо ту свідомість і певність, що нічого не затратили із цінної пам'ятки минушини і нічого не затратили з передання св. Володимира».

А в «Пропаганді відступства», цитованій вами, шановні отці, він пише: «Православний, що приєднується до Вселенської Церкви, не перестає вірити в усі правди, які досі уважав як правди віри, не перестає бути православним, а православ'я своє доповнює правдами, які досі не уважав, як правди віри. Коли католикові пропонують прийняти православ'я, він повинен сказати, що не може прийняти православ'я, бо держиться його від дитинства та й вже вірив і вірить в усі правди сімох соборів. Коли б жадали, щоб він заперечив правди дальших вселенських соборів, то мусів би жадати, яким вселенським собором ті правди виказані як ересі. А це неможливо, бо таке рішення визнавало б еретицькою не тільки західню, але й східню Церкву. Православний, що бажає приєднатися до Вселенської Церкви, не може робити того, відрікаючись Православ'я. Він не сміє відректися православ'я. Може доповнити його, очистити від домішок неправославних і еретицьких, але не може відректися ніякої правди перших сім соборів».

Цей Синод мав би поставити під сумнів правдивість православної віри папи Льва Великого та інших пап, бо у тропарі папі Льву Великому сказано: «Православія наставниче, благочестія учителю, все-

ленна світильниче», а православний молитвослов говорить про папу, що він є стовпом православія, наслідником св. Петра і головою православної церкви Христової, що засвітив світло богорозуміння всьому стаду, а це стадо – християни всього світу.

Наш літописець зауважує, що папа Інокентій викляв тих, хто хулив віру православної. Тому Синод мусив би також сказати своє слово щодо конфесійної приналежності цього папи і правдивості літописів, бо у слові невідомого київського автора сказано про папу Климентія, мощі якого були і є у великій пошані серед православних, написано: «Тобою бісів проганяють, еретиків поборюють, а православ'я росте все більше і більше». Папа Мартин, засуджуючи ересь монотелізму, сказав, що науки про дві волі є побожні, отцівські, соборні і є навчанням католицької Церкви православних.

Цей Синод мав би рекомендувати Папі прискіпливіше придивитися до латинської Служби Божої і забрати з неї формулу, що по-українськи звучить – «з усіма православними і католиками всього світу».

Цей Синод мав би також сказати своє слово стосовно правильності рішень Триденського собору і їх католицького духу, бо він закінчив свої постанови такими словами: «Це віра Петра і апостолів, це віра Отців, це віра православна».

Чи має католицького духа папа Пій Х, коли говорить про «віру, що ми прийняли від апостолів через православних отців»?

А що Синод має робити зі св. мучеником Йосафатом, з легкої руки якого після Берестейської унії вперше на Службі Божій у службнику Мамоничів, виданому у Вильні в 1517 році під редакцією св. Йосафата, ми бачимо поминання на Великому вході: «...і всіх вас, православних християн», бо у московських і грецьких службниках

цього часу немає цього «поганого» слова, а тільки всім нам добре зрозуміле і благосприятливе: «всіх вас...».

У 1887 році Конгрегація поширення віри вирішила, що це «погане» слово «православний» належить вповні зберегти. Мабуть, що в цьому часі в Римі сиділи наші москвофіли, і тому цей Синод мав би вимагати від цієї Конгрегації відкликати своє «шкідливе» рішення.

Я думаю, преподобні отці, що немає сенсу далі продовжувати цей театр абсурду. Не продовжуйте його і Ви.

В кінці своєї брошури Ви ставите «во главу угла» останній свій аргумент щодо літургійного невживання цього «поганого» слова: ним є «мнение и желание трудящихся». З нашої сумної історії ми знаємо, як по «желанию трудящихся» закривалися і нищилися храми, як цим «желанием» прикривали Сталін та його сатрапи нищення і переслідування нашої Церкви. Знищення «ворогів народу» і їх родин також відбувалося по «мнению и желанию трудящихся». Так і понині правдиві герої України, борщі за волю і долю українського народу, не мають в Україні належного пошанування завдяки саме цьому самому «желанию и мнению трудящихся», яке називає їх буржуазними націоналістами і запроданцями. Отже, не завжди голос народу є голосом Божої правди, бо все залежить від того, хто стоїть за цим «голосом» і чому змушує його бути саме таким, а не іншим.

Дивлячись на підписи послань, які ви оприлюднюєте, ставлячи титули перед своїми іменами, виглядає, що ви – люди освічені, і тому не опускайтесь більше до такої «аргументації».

Зверніть увагу, що Ваш співбрат о. Василь Дрібенький ЧСВВ у своїй книжці «Життя у повноті» пише:

«Молитва Доксологія – це християнський славень, славословний гимн вдячного християнського люду до Господа Бога за Його подиву гідну ласку спасіння. Ця молитва є першорядним зразком правильного (вірного) ісповідування й прославлення Бога в Пресвятій Трійці. Звідси походить наше стародавнє й шановане слово Православ'я. Так

«Оспівуймо того, хто за нас добровільно розп'явся, витерпів страсті і був похований та воскрес із мертвих, промовляючи до нього: Христе, укріпи православ'ям Церкву твою і втихомир наше життя, бо ти ласкавий і чоловіколюбний.»

(Молитвослов. Видавництво ОО. Василян. Рим 1990р. с. 186. гл. 1. Стихири на «Господи взиваю я»)

семантика, як і етимологія не дозволяють уживати прикметника, створеного з цього слова, пристосовуючи його до осіб чи церковної громади – тільки до Віри. Отже єдиний правильний вислів, це: ПРАВОСЛАВНА ВІРА КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ. І це ще одна рація справді доймаючої потреби з'єднання наших Церков. У біблійному висвітленні Божої слава (докса – по-грецьки) – це богословський концепт, що містить у собі захоплюючі й багатогранні аспекти. (...) В євхаристійній молитві, Церква підноситься до вершка правильного християнського вірування і належного прославлення Пресвятої Трійці – що й є клясичним зразком значення терміну «православ'я». (о. Василь Дрібенький ЧСВВ. Місіонар. 1993р. с. 17- 18, 160).

У Церкві завжди авторитет старовини і слово Отців та Соборів має більшу вагу і значення, аніж думка неутверджених і тих, що є ведені «прелестю», яка вже багатьох «праведників» завела в пекло. Тому послухаймо авторитетного слова нашого митрополита Андрія Шептицького: «Супроти цього ми, греко-католики чи православні (так називаємося в обряді) вселенської віри, з уваги на добро наших вірних, простягаємо руку до згоди всім українцям» (Андрей Шептицький, «Україні потрібна релігійна єдність»).

о. Тарас КРУПАЧ

В ОДЕСІ «ПРАВИТЬ БАЛ» САТАНА

Як повідомляє російське аґентство «Прима», «майстер магічного ордену «Червоний дракон» Діана Семенуша здійснила звірячі ритуальні дії, під час яких брала донорську кров у безпритульних дітей».

Зараз Діана знаходиться в Одеському слідчому ізоляторі. На допиті вона заявила: «Навіть у тюрмі я буду використовувати кров для ритуалу в честь мого повелителя диявола».

На початку 1990-х років гіпнотизер на прізвисько «Ворон» створив в Одесі секту, в яку ввійшло понад 180 поклонників сатани. Збирались вони на Таїровському кладовищі. Багаті люди могли бути присутніми на заходах чорнокнижників, заплативши понад 600 доларів США. Міліція заарештувала кількох членів секти, а суд присудив їм різноманітні терміни покарання за «нанесення шкоди здоров'ю людей і жорстоке поводження з тваринами». Однак керівник сатаністів «Ворон» втік у Чехію.

Його місце зайняв фельдшер Андрій Балабан, удостоєний титулу «верховний маг Анамар». Вихований на творах французького містика Папюса, А.Балабан став неабияким спеціалістом із карт Таро. Він навіть видав свою книгу «Теорія і практика чорної магії». В 2002 році цей

«верховний маг» і створив згадану вже організацію «Червоний дракон». Офіційно вона була зареєстрована як «об'єднання для захисту прав медичних працівників».

Членство «Чорного дракона» складається із понад 500 осіб. Сам Андрій Балабан читає лекції із чорної магії. Їх уже прослухало близько тисячі людей.

Кожен із них заплатив «лектору» десь близько трьох тисяч доларів США. Балабан навчає клієнтів «наводити порчу» на ворогів, передбачати майбутнє і приманювати жінок. За словами співробітників Київського райвідділу міліції Одеси, лекції супроводжуються сексуальними оргіями (хоча сам Андрій Балабан це заперечує).

Нині його кращі учні самостійно здійснюють ритуали чорної магії. Відповідно до статуту «Червоного дракона», вони перечислюють у

спільну касу 40 відсотків свого прибутку. Міліція ж робить вигляд, ніби розшукує «афериста Балабана», який уже дає консультації поважній бізнес-фірмі.

Загалом в Україні діє десь близько 190 дрібних сатанинських груп, в які входить понад дві тисячі слуг диявола. «Червоний дракон» займає серед

на тиждень вона приводила у свою квартиру п'ятьох безпритульників у віці від 12 до 16 років. Діана пригощала малолітніх вином и давала нюхати клей, після чого робила лезом надрізи на їхніх руках. «Людська кров – це носій сатанинської енергії», – стверджує Семенуша. У грудні 2005 року Малинівський райсуд Одеси присудив їй два роки умовно, прийнявши до відома, що вона є інвалідом другої групи.

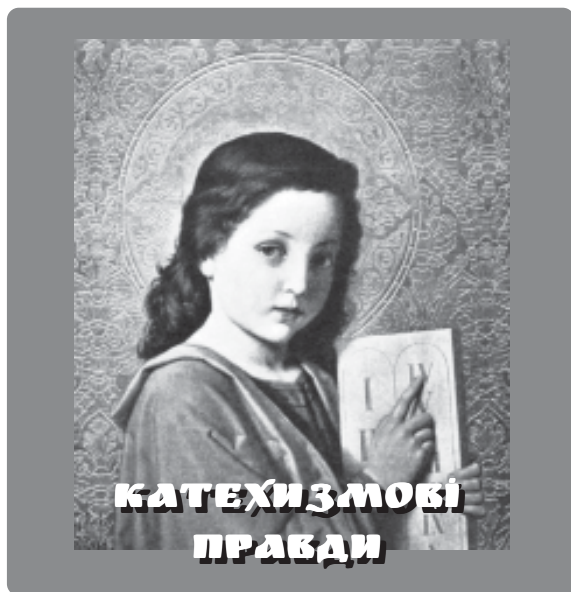
Та і після винесення вироку жінка продовжувала різати дітям руки. За даними слідства, від жорстокості потерпіло двадцять неповнолітніх. Однак Діану, як і раніше, притягли до кримінальної відповідальності лише за «незаконне утримання місць для вживання одурманюючих засобів». А за її словами, вона лише годувала й лікувала дітей, витягувала їх із брудних підвалів, дозволяла їм ночувати у своїй квартирі, оформленій у середньовічному стилі. Тим не менш, на руках малолітніх були зафіксовані численні порізи, в квартирі знайдені пакети з клеєм, а самі діти дають звинувачувальні покази проти майстра магічного ордену.

«Завтра»

www.cipro.com.ua

З російської переклав та упорядкував Святослав СМУК

"ЗАБОРОЖЕНІ ЧАСИ", ЗЛІ КНИЖКИ І ЛИСТИ...

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви св. Юрія,
м. Яворів

**П'ЯТА ЗАПОВІДЬ
ЦЕРКОВНА ЗОБОВ'ЯЗУЄ
НАС У "ЗАБОРОНЕНІ"
ЧАСИ НЕ СПРАВЛЯТИ
ВЕСІЛЬ І ГУЧНИХ ЗАБАВ**

Забороненими часами є пости, час загальниці від Різдва до Богоявлення і тиждень по Великодніх святах. В ці часи, ми, християни, повинні більше й ревніше займатись спасінням наших душ, а не веселитись. Святе Письмо говорить: "Усьому – час-пора, і на все – слухна хвилина під небом: ...час плакати й час сміятись, час сумувати й час танцювати" (Проп.3,1-40).

"Заборонені часи" призначені на приготування до великих подій з життя Ісуса Христа, Богородиці Діви і святих. Кожен свідомий християнин переживає протягом церковного року духовно і в образах всі ці події, що відбулись задля нашого спасіння.

Сумним знаком нашого часу є справляти гучні забави у "заборонені часи". Наслідком цього став моральний занепад, зубожіння душ, безбожність і новітнє поганство охрищених душ. Все це звіщає сумний майбутній час. Бо до наших часів відносяться слова Господні: "Іли, пили, женилися, віддавались аж до дня, коли Ной увійшов у ковчег, і прийшов потоп і вигубив всіх" (Лк.17,27).

**ШОСТА ЗАПОВІДЬ
ЦЕРКОВНА ЗОБОВ'ЯЗУЄ
НАС**

"Злими" Церква вважає книги і листи, які несуть у собі ересь, тобто науку, яка заперечує Святе Письмо і науку Церкви; книги, зміст яких є аморальним; книги, які звіщають твердження, котрі суперечать Божим заповідям; книги й часописи, що пропагують нечисті гріхи, жорстокість, пропагують ідеї, які противляться християнській моралі.

*І, взявши п'ять хлібів і дві
риби, підвів очі до неба,
благословив і, переломивши, дав
хліб учням...*

(Мт.14,19)

«Підвів очі до неба і благословив...», – говорить євангелист. Молитва – от що передувало цій благодатній трапезі! І в нас є цей добрий, освячений прикладом Ісуса Христа, християнський звичай – перед їдою звертатися з молитвою до Бога.

Усе, що ми їмо, – це жертва любові Божої до нас, людей. Через їжу вся природа і ангели служать людині. Тому перед їдою потрібно помолитися.

Уявімо собі, що у нас є річ, подарована нашим братом, батьком, матір'ю, сестрою. Як ви поведетеся з цією річчю? Коли побачите її чи візьметесь користуватись нею, то неодмінно згадаєте того, хто подарував її, і якщо ця людина жива, то побажаєте їй доброго здоров'я; якщо ж померла – Царства Небесного. Так і в цьому випадку: що таке їжа? Їжа – це дар Отця Небесного, що подає нам кожного дня по Своїй милості. Як же, сідаючи за стіл, не подякувати Йому за цей дар? Ми повинні визнавати свою залежність від Бога, кажучи, щоб благословив нас вживати цей дар доброти на Його славу і з користю для нас.

А що роблять ті, які не хочуть молитися перед їдою і по їді? Цим вони не хочуть визнати себе залежними від Бога; вони собі, своїм силам приписують те, що мають, і в такий спосіб мовби віднімають у Бога те, що насправді походить від Нього, а тим самим стають гордими, невдячними. А гордість і невдячність є тяжкими гріхами. І в цих гріхах винні ті, які не моляться перед їдою.

Але чи дійсно від Бога дається нам їжа? Праця хлібороба ніколи не увінчалась би успіхом, якби Господь не послав дощ і сонячне тепло. Хлібороб не міг би працювати, якби Господь не дав йому сили до праці. Хворий чоловік хіба здатний до чогонебудь? І ми з вами хіба б мали колись що-небудь, якби Він не дав нам сил тілесних і душевних?

Їжу ми вживаємо для підкріп-

Звичай молитися перед їдою

лення сил, для підтримки тілесного життя, але чи завжди досягається ця мета? Замість користі від їжі чи не виходить іноді шкода? Замість здоров'я чи не приносить вона іноді хворобу, навіть смерть? Буває нерідко – сідають за стіл здоровими, а виходять хворими. Тому, приступаючи до їди, необхідно піднести молитву до Бога, щоб на користь, а не на шкоду нашому тілу послужила ця їжа, щоб дух

– От я й народився царем, і тепер царюю, але ніколи не їв хліба, не пив води з такою приємністю, як нині їв і пив у тебе. Як солодка мені твоя їжа!

– Ми, ченці, приймаємо їжу свою з молитвою й благословенням, тому буває так солодко. А у ваших будинках п'ють і їдять без молитви, із шумом і марнослів'ям, а тому багаті й розкішні трапези бувають у вас несмачні – їм бракує благословення, що

наш був веселий після їжі, а тіло – міцне й бадьоре. Хто молиться не машинально, не абияк, а з увагою й благоговінням, той при помірному вживанні їжі одержує бажане. Така людина через молитву просить благословення на свою їжу, а тому їсть її з користю для свого здоров'я.

При молитві навіть невишукана страва стає приємнішою

Неподалик від Константинополя в глибокій безмовності жив святий пустельник. Усі почитали цього пустельника, і багато хто відвідував його.

Одого разу в одязі простого воїна прийшов до цього старця римський імператор. При розмові гість, що прийшов, побачив висячий на стіні кошик із сухим хлібом. Йому захотілося з'їсти цього хліба. Старець зрадив, приніс дерев'яне горнячко з водою, поклав туди сухий хліб і, помолившись, сів за трапезу. По закінченні старець приніс свіжої води й подав гостеві. І лише після трапези гість відкрився, хто він, і потім сказав:

тішить, Господа, – відповів старець.

Часто ми хворіємо через те, що не молимося за трапезою, не призиваємо Боже благословення на їжу. Раніше робили з молитвою на устах все: орали – молилися, сіяли – молилися, збирали врожай – молилися. Зараз ми не знаємо, які люди приготували те, що ми їмо. Адаже часто буває, що їжа приготовлена з поганими словами, лайкою, прокляттями. Тому обов'язково потрібно окропляти трапезу Йорданською водою, і лише потім можна їсти те, що приготовлено.

Ці думки ще більш актуальні в наші дні, коли, з одного боку, ми починаємо усе більше усвідомлювати необхідність відродження традицій, а з іншого боку – у суспільстві зросла дія демонічних сил.

З російської переклав і
опрацював
о. Тарас КРУПАЧ

«Позамерзаєте!»

Одного разу розповідали нам: у тюрмі було три сестри, їх дуже переслідували за те, що вони молилися. І наставник, що над ними був, грізно вимагав, щоб вони вже перестали, щоб не молилися. А ще їм наказували зректись своєї віри. Та сестри постановили: такого не буде! І взяли їх по одній в окрему кімнату, тримали там по кілька днів. А вони таки ні – свого трималися. Тоді взялися до залякування: «Буде мороз 60 градусів, вийдете на мороз і там позамерзаєте».

Одного разу справді було 60 градусів морозу. Воєнні були повбирані в кожухи, в валянки, шапки мали. А їх повели босих, у сорочках, на площу. А іншим

тюремникам наказали вийти подивитися, як ті монашки будуть замерзати. Всі тюремники повиходили дивитися. І собаки коло них були, три собаки.

Вони казали, що за півгодини монахині позамерзають... А ті поклякали й почали молитися, вервицю відмовляти. Всі троє сестер...

Півгодини минуло, а вони не замерзають: стоять навколішках і вголос моляться – всі троє... Тоді випустили на них тих собак, аби їх розтерзали. Собаки бішли дуже швидко, але, прибігши сестер, поклялися на сніг і хвостами почали бити по снігу. І нічого їм не зробили злого, лиш ластилися коло тих сестер.

Усі переконались, що собаки нічого поганого їм не роблять. Тоді усі ті тюремники почали співати «Тебе, Бога, хвалим». А вже як заспівали тюремники, то наглядачі наказали сестрам: «Ідіть у свою камеру». Вони пішли, і їм уже більше не перешкождали; там вони вже молилися з людьми, скільки хотіли.

Марія Башинська (с.Маркія ССНДМ) народилася 1917 року в селі Гутисько на Жовківщині.

Спогад
с. Марії БАШИНСЬКОЇ
(с. Маркія, ССНДМ)

ПОДВИЖНИКИ

ПОВЕРНІТЬСЯ ДО ЛОНА ЦЕРКВИ!

І Петро згадав слово, що Ісус сказав був: «Раніше, ніж півень заспіває, ти тричі відречешся від Мене». І вийшов звійтіль, заплакав гірко.

Матей 26, 75

Плакою чи, як то ще в нас, в Галичині, називають, гемзою, Симон Петро, звісно, не був. Він був відважним, кажучи словами Ісуса Навина, «мужнім і вельми хоробрим» (Іс. Нав. 1, 7). Він без роздумів відважився виступити проти численної озброєної юрби, коли-то «Юда, отже, узявши відділ війська і слуг первосвященників та фарисеїв, прибув туди з ліхтарями, смолоскипами та зброєю. [...] Тоді Симон Петро, який мав меч при собі, добув його і, вдаривши слугу первосвященника, відтяв у нього праве вухо» (Ів. 18, 310).

І все ж, як бачимо, Петро «заплакав гірко». Так він плакав, як каже Передання, аж до кінця свого життя. Плакав так, що потоки його сліз виборознили на Петровому обличчі два рівчаки.

Петро плакав, бо мав чого плакати. Плакав не тільки через те, що «згадав слово, що Ісус сказав був: «Раніше, ніж півень заспіває, ти тричі відречешся від Мене», а й через усвідомлення викликаного цим вічного трагічного наслідку, про що об'явив Спаситель: «Хто ж Мене зречеться перед людьми, того і Я зречусь перед Отцем Моїм Небесним» (Мт. 10, 33); «Кажу вам: «Кожен, хто визнає Мене перед людьми, і Син Чоловічий визнає його перед ангелами Божими. Хто ж Мене зречеться перед людьми, того і Я зречусь перед ангелами Божими» (Лк. 12, 89).

Після триразового відречення Петро, усвідомивши жах скоєного, навернувся і плакав в розкаянні, благаючи в Господа прощення. Скріплювала ж його Христова настанова: «Симоне, Симоне! Ось сатана хотів просіяти вас, як пшеницю, та Я молився за тебе, щоб віра твоя не ослабла, і ти, коли навернешся, утвердуй твоїх братів» (Лк. 22, 3132). При цьому, як бачимо, Христос заздальгидь провістив упадок Петра.

Пряме чи непряме зречення Христа-Бога стягує на зрадливця вічну кару, перед чим і застеріг Спаситель, освідомлюючи: «Не кожний, хто до Мене каже: «Господи, Господи!» – ввійде в Царство Небесне, але той, хто чинить волю Отця Мого, що на небі. Багато Мені того дня скажуть: «Господи, Господи! Хіба ми не Твоїм ім'ям пророкували? Хіба не Твоїм ім'ям бісів виганяли? Хіба не Твоїм ім'ям численні чуда творили?» І тоді Я їм скажу прилюдно у вічі: «Я вас не знав ніколи! Відійдіть від Мене, ви, що чините беззаконня» (Мт. 7, 21-23).

Нині ми є свідками, як своїм бунтом проти Вселенської Христової Церкви окремі ініціатори відречення від Христа-Бога стараються поволіти за собою і численних своїх прихильників – за прикладом сатани, який зволік за собою в пекельну безодню третину ангелів. Диявол же, як знаємо, скараний не лишень вічним пекельним вогнем, але й

вічним засліпленням розуму. Подібне спостерігаємо і в поведінці збунтованих проти Христа-Бога та Його Вселенської Церкви, адже їхні дії не можна назвати інакше, як осатаніння. Такі збунтовані, як правило, уже не можуть повернутися, адже, як навчає святий апостол, «тих, які раз були просвітілись, які скуштували небесного дару і стали учасниками Святого Духа, які скуштували доброго Божого слова і сил майбутнього віку та й відпали, – тих неможливо знов оновлювати до покаяння, – тих, які знову у собі розпинають Сина Божого і прилюдно зневажають» (Євр. 6, 46).

Це апостольське напоумлення базується на страшному Христовому об'явленні: «Усякий гріх, усяка хула проститься людям; але хула на Духа не проститься. І коли хто скаже слово проти Сина Чоловічого, проститься йому. Коли ж хто скаже проти Святого Духа, йому не проститься ні на цьому світі, ні на тому» (Мт. 12, 3132).

Збунтований проти Вселенської Церкви Арій робив спроби навернутися, але так і не навернувся до

Христа-Бога під час Його сорокаденного посту в пустині. І лишень до однієї особи вона не мала доступу – Особи Пречистої Діви Марії.

В подальшому вона звела багатьох учеників Спасителя – невірством стосовно можливості споживання вірними Божого Тіла і Крові Ісуса Христа: «З того часу багато хто з Його учеників відійшли від Нього й більше з Ним не ходили» (Ів. 6, 66). Ця душоубна імперія зводила і продовжуватиме зводити усіх, «обтяжених гріхами, які дають себе вести різними похотями, навчаються ніби весь час, але ніколи не можуть дійти до розуміння правди. Як Янній та Ямврій противились були Мойсеєві, так і ці противляться Правді – люди зіпсованого розуму та не випробувані у вірі» (ІІ Тим. 3, 68).

І ця страшна дійсність зведення людей до вічної погібелі триває й сьогодні, адже ще в апостольських часах було сказано: «А лихі люди й дурисвіти будуть дедалі більше поступати у злomu, зводячи інших, і самі зведені» (ІІ Тим. 3, 13).

Однак святій Церкві-Матері не байдуже, що її охрищені діти отак з піднесеними руками піддаються дурисвітам на вічну пекельну поталу, на поталу отим синам диявола. Українська Церква, як складова частина Вселенської Христової Церкви, не перестав заявляти про свою материнську турботу про спасення тих, що «обмануті, наче нерозумні діти» (Мудр. 12, 24). Церква не може залишатись байдужою до долі як окремо зведеної людини, так і цілої спільноти – як ото писав поет: «Та неоднаково мені, як Україну злії люде присплять, лукаві, і в огні Її, оскрадену, збудять... Ох, не однаково мені!» (Т. Шевченко)

Тому свята Церква не втомлюється закликати разом з пророком: «Майте ж до вашого життя пошану» (Мал. 2, 16), адже пекельний вогонь, який захопить вас разом з вашими батьками брехні, є вічним і невідворотнім! «Відверніться, відверніться від вашої лихої поведінки! Чому б вам умирати, доме Ізраїля?» (Єзек. 33, 11).

Отож, нерозумна й одурена людиною, задумайся над катастрофічною долею отого покидька, який, вивернений святою Церквою, став відлучений від неї страшною оцінкою ієрарха, зверненою до іншого ієрарха: «Таке розпорядження я тобі даю, сину Тимотею, – згідно з пророцтвами, що раніше були виголошені про тебе, – щоб ти завдяки їм боровся доброю боротьбою, маючи віру й добру совість, яку деякі відкинули й відпали від віри; між ними – Іменей та Олександр, яких я передав сатані, щоб навчилися не хулити» (І Тим. 1, 1820). Отакою є доля відлученого від Церкви душоуба-дуристів, який намагається повести за собою інших – прямо у сатанинські щелепи.

Тому задумайтесь, нещасні сучасні одурені, поки не пізно; відверніться від своїх дурисвітв-душоубців, яких відлучено від Церкви, і поверніться до лона своєї Церкви. Амінь.

о. Богдан СМУК

3 ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ СПОГАДИ ПРО ПЕРЕЖИТЕ

сестри Вен'ямини,
в миру – Володимирі
Марцінківської.
Згромадження Сестер
Пресвятої Родини.

(Продовження, початок у попередніх числах)

Сестра Андрея запитала: «Хто там?» Відповів чоловічий голос: «Открой!» Тоді ми ще сильніше позакривалися. Телефон вже був відтятий. Почали пилити гаки в віконницях. В хаті ми мали сокиру, я зі страху вцепилася за неї, а с. Андрея мусила пожитися – так нею кидало. До ранку так і не розпилили гаків і пішли. Було їх двоє.

Рано пішла с. Андрея до начальника і все розказала. Він прийшов, подивився на сліди пилування і прислав сина з рушницею, щоб ночував із сестрами. Так ми у страхах добули в тій хаті шість місяців до кінця 1955 року.

1956 рік

Різдвяні свята перебули ми в баракі спокійно, ніхто нас не тривожив. Начальник цеху звільнив нас від роботи на три дні свят – мимо того, що його викликало начальство. Він говорив, що йому наказала його мати, аби в свята сестри не працювали, тому він нас і відпустив – план і так вповняють. Сестри дійсно ніколи у великі свята не працювали. Він приходив і казав: «У вас – празник, потихоньку идите домой», – і ми йшли та молились і дякували за опіку і поміч Божу у далекім Забайкалі.

Пані Віра приходила на Свят-вечір з діточками і мужем, гарно колядувала. Так відбули Новий рік і свято Богоявлення. Спокійно ходили на роботу. С. Андрея хворіла, то вже менше ходила, але і в баракі сама не могла лишатися, – то коли могла, виходила.

Одного разу приходять Ігуменов і каже: «Можу вас відпустити, як інвалідів, але потрібні відповідні документи. Спершу можна на Карпенючку – може, ви тим займетесь, бо жінка стара, не дасть собі ради».

Минув місяць часу, виробили потрібні справки, опісля комісували, комендант видав дозвіл на виїзд, і Карпенючку відіслали до Коломиї.

Після її від'їзду комендант знову прийшов, як він казав, порадитись з нами: «На мою думку, треба скорше робити документи для Говдан і Бойдуй, бо як ви спершу виїдете, то вони двоє не дадуть собі ради, а всіх чотирьох разом я не можу відпустити».

Після тої розмови с. Андрея розпочала старання о виїзд, а що не мала здоров'я, то мусила зовсім звільнитись з роботи і зайнялась виключно тією справою. В травні 1956 року с. Андрея мала вже від лікарів відповідні справки, в червні комендант видав дозвіл, і в липні сестри могли їхати. Та сестри ніяк не хотіли самі їхати, а хотіли чекати на с. Андрею і на мене. Однак комендант на це не годився і пригрозив сестрам, що коли не поїдуть, то другим він документів не видасть і будемо тут всі сидіти. З трудом сестри то зрозуміли і погодились виїхати. С. Андрея і я залишилися самі в баракі.

Через місяць після виїзду сестер прийшов комендант і почав говорити с. Андреї, що він дуже сумнівається, чи видадуть для Марцінківської потрібні документи. С. Андрея розказала йому, яку важку я перебула операція – мусять видати! «То добре, готуйте все, що потрібно, поки тепло, бо взимі важко вам буде їхати, а я зроблю все, що від мене залежить», – сказав комендант. Однак все тягнулося ще довгих три місяці. С. Андрея мусила ще кілька раз їздити в Киру. Собака не лишався, сторожив с. Андрею в дорозі.

Одного вечора приходять до нас лікар і каже: «Чи ви знаєте, що на вас напали минулої ночі?» Ми ж нічого не знали і не чули, щоб хтось до нас добирався. І він нам розповів, як до нього вчора вночі, 25 липня, над рано привезли хворого з розбитою головою, скривавленими руками і переломом ноги. «Розпитую хворого, хто його так побив, – розказував лікар. – А він і каже: «Ніхто мене не бив. Я хотів дістатися до монашок і задумав лізти кошином. Та, видно, потрапив не до тої кімнати. Там був ремонт і піч була розвалена, я звисока впав і так ото потовкся. Вже вдруге не вдається мені монашок пограбувати. Таки справді їх Бог береже. Не буду їх більше чіпати і десятомо закажу».

«Як він упав, ваш сусід якраз ішов зі зміни, – розповідав далі лікар, – почув стогін і підійшов, бо просили: «Поможіть!» Той нападник вже виповз із кімнати, але сам їти не міг і просив того чоловіка, Тимошука Володимира, щоб його запровадив до лікарні. Зовсім не міг рухатися, тому Тимошук узяв тачку, якою возять чіпати і завіз його до лікарні».

(Продовження у наступному числі)

Віддати шану загиблим

Прослідковуючи історію України за останні сто років, ми зустрічаємося із жахливими фактами винищення одних народів іншими. Двадцять століття принесло на територію України дві світові війни, які по собі залишили мільйони людських смертей.

Українська земля щедро полита кров'ю українців, які боролися за свою свободу, та кров'ю інших народів, що прийшли на нашу землю в інтересах своїх імперій.

Мільйони людських тіл, померлих внаслідок голодоморів, закатованих у тюрмах та концтаборах, загиблих у ході бойових дій, було скинуто в звичайні рови, вирви від вибухів бомб, ями, криниці та нашвидкуруч засипано і зрівняно землею.

За період більшовицької окупації України питання пошуку, перезахоронення та вшанування пам'яті жертв війни та політичних репресій не було актуальним. Лише з проголошенням Незалежності молода Українська держава поступово стає на шлях загальнолюдських цінностей та християнської моралі, і, як більшість світових держав, від самого початку свого відновлення опікується відомими та невідомими місцями захоронень жертв війни та політичних репресій.

Основною метою «Товариства пошуку жертв війни «Пам'ять» власне і є виявлення та перепохоронення жертв воєнних дій періоду Першої та Другої світових воєн, визвольних

змагань, політичних репресій, відновлення та впорядкування меморіальних (військових) цвинтарів, наукове дослідження ходу бойових операцій та конкретних місць боїв з історико-просвітницькою ціллю.

Товариство звертається до громадськості Львівщини, громадських організацій та політичних партій з проханням допомоги в зборі інформації про місця поховань жертв війни та політичних репресій на території Львівської області та суміжних із нею районах. Адже свідків цих подій з кожним роком стає все менше і менше. Разом із ними втрачається можливість віднайти та захоронити за християнським обрядом останки людей, які до цього часу не поховані. Ситуація ускладнюється тим, що останнім часом місця боїв та захоронення полеглих вояків стали об'єктом уваги, так званих, «чорних археологів», які з метою наживи розкопують та руйнують могили всупереч людській моралі та чинному законодавству. Адже згідно Закону України «Про охорону культурної спадщини» місця боїв та поховань жертв війни відносяться до пам'яток історії і охороняються державою.

Інформацію просимо подавати за адресою: м. Львів, вул. Пасічна 62а кв. 46, «Товариство пошуку жертв війни «Пам'ять». Тел. 8-22-44-85-41, 8-292-54-61.

Будемо вдячні за співпрацю!

Голова товариства «Пам'ять»
Ярослав ОНИЦУК

Збережімо для наступних поколінь!

Сьогодні, коли богослужіння у наших храмах відправляються сучасною мовою, багато богослужбових книг, писаних по-церковнослов'янськи (стародруків) часто лежать не вживані і вважаються нікому не потрібними. Немало рідних ікон, книг та церковних речей зберігаються у невідповідних місцях: на горищах церков, по дзвіницях, а то й десь у цілком випадковому місці. Часто люди не знають, що з цими речами робити, і через те вони десятками, а то і більше, років перекидаються з місця на місце. Нерідко буває, що у парафіях немає коштів, щоби їх відремонтувати чи реставрувати, і тому їх усувають із ужитку.

Щоб якимось запобігти лихові, при нашій обителі, вже довгий час, ми збираємо стародруки. До нашої збірки входять старовинні Євангелія, старі богослужбові книги (октоїхи, служебники, требники) та інші речі церковного вжитку. Ця праця по збиранню, реставрації і каталогуванню триває вже від часів виходу нашої Церкви з підпілля.

Перлиною серед стародруків

нашого монастиря є Євангелія з 1707 року, у коштовному срібному окладі, видрукована у Києво-Печерській Лаврі. Цікавим є посторінковий наскрізний запис, у якому йдеться про те, що дане Євангеліє є дарунком для храму Успіння Пресвятої Богородиці Унівської обителі. Та також вказано волю жертводавця, щоб воно завжди перебувало в Уневі. Вражаючим є його розміри – 39 x 56 сантиметрів. Незважаючи на закриття монастиря та нищення його цінностей, цю святиню вдалося врятувати. Крім цього старовинного Євангелія, ми маємо багато інших цінних стародруків. А дуже часто перед тим, як потрапити до нас, ці книги зберігались будь-де.

Ми звертаємось до небайдужих людей з проханням: якщо в якійсь парохії, чи, навіть, удома, хтось має такі книги, що їх не вживається, і можливо, комусь вони не потрібні, будемо дуже раді, коли Ви передасте їх до нашого монастиря. Тут вони будуть описані, каталоговані, а при потребі – і реставровані. Так зможемо зберегти їх для наступних поколінь. А в майбутньому вони зможуть бути доступними для багатьох дослідників.

Заздалегідь вдячні Вам за Ваші кроки, щодо спільного старання про порятунок та гідне збереження давніх церковних книг.

Наша адреса:

Святоуспенська Унівська Лавра
с.Унів, Перемишлянський р-н Львівська обл. тел. (03263) 5-81 -21 тел. моб. 80975849845

Вітаємо ювілярів
У квітні святкують ювілеї:

35-річчя священства – о. Іван Дацько (11. 04)
25-річчя священства – о. Зіновій Роман (15. 04)
20-річчя священства – о. Степан Кобасяр (13. 04)
15-річчя священства – о. Михайло Кістечок (04.04)

70-річчя уродин – о. Олексій Юнко (06. 04)
40-річчя уродин – о. Олег Сухінський (12. 04)
40-річчя уродин – о. Володимир Біляєв (30.04)
35-річчя уродин – о. Володимир Пиріг (23.04)
30-річчя уродин – о. Зіновій Завидівський (11. 04)

Стань нашим приятелем!

«Віра і Світло» це міжнародна мережа християнських спільнот для осіб розумово неповносправних, їх сімей та приятелів-волонтерів.

Рух «Віра і Світло» розпочався у 1971р. з ініціативи Жана Ваньє у Франції і був відповіддю на страждання неповносправних людей та членів їх родин. Ці люди дуже часто зазнають принижень та відсторонення від оточуючого світу й трактуються іншими як особи, позбавлені людської гідності та прав. Тому у першу чергу спільноти «Віри і Світла» є спільнотами дружби та взаємної підтримки. Вони намагаються донести кожній неповносправній людині усвідомлення того, що Бог її любить такою, якою вона є. «Віра і Світло» також підтримує та згуртовує батьків на їхній нелегкій дорозі життя. Для молоді – приятелів нашої організації, «Віра і Світло» прагне бути спільнотою, в якій вони пізнають інші цінності та можуть відкрити новий сенс життя. У центрі цих спільнот є особи, в тій чи іншій мірі розумово неповносправні, навколо яких згуртовуються батьки і приятелі, особливо молоді люди. Спільноти «Віри і світла» не є об'єднаннями, де члени живуть разом, це спільноти, члени яких зустрічаються регулярно і зав'язують все тісніші дружні стосунки, ділячись труднощами і радощами, спільно святкуючи, беручи участь у спільній молитві і приймаючи Святе Причастя. Кожна спільнота налічує

близько тридцяти осіб. Життя спільноти полягає у регулярних зустрічах для спілкування, молитов та святкувань, спільних Літургій, паломництв, літніх таборів.

«Віра і Світло» — це екуменічний рух спільнот, який існує у 70-ти країнах світу. Сьогодні налічується близько 3000 спільнот, – з них дванадцять в Україні. У нашій країні перша спільнота утворилася в 1992 році у Львові. На сьогоднішній день існує вже 15 спільнот у різних містах: Львові, Києві, Тернополі, Тячеві, Хусті, Кам'янці-Подільському, Жовкві. Є зацікавлені групи у м. Харкові, Білій Церкві та Підкаменем. Хоча рух «Віра і світло» зародився в католицькому середовищі, він стає все більш екуменічним, завдяки участі у ньому людей різних християнських віросповідань.

З ініціативи «Віри і Світла» у Львові проводяться щоденні програми для осіб розумово неповносправних: майстерні для виконання ручних робіт та індивідуальні заняття для осіб з поглибленою неповносправністю, відповідно до їх можливостей та потреб.

Крайовий координатор
Ольга ЛИПКА
вул. Іларіона Свенціцького, 17,
м. Львів, 79011, УКРАЇНА
тел/факс: (380-322) 76-95-45
(# 107)
E-mail:
ukraine@faithandlight.faithweb.com

Дар і покликання осіб розумово неповносправних